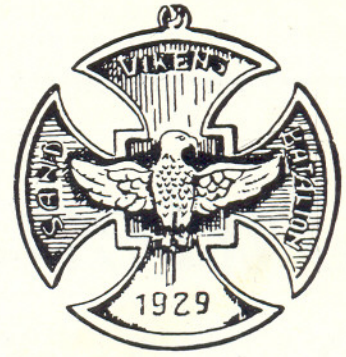

SANDVIKS- GUTTEN

Organ for Sandvikens Bataljon — Stiftet 17. mai 1857

Nr. 4 — Desember 1978 Løssalg kr. 3.-

11. årgang

*Sandviksgutten ønsker alle sine
lesere og annonsører
En riktig God Jul og et Godt Nyttår!*

Julens budskap

For noen år siden på en julefest, mens jeg gikk rundt juletreet sammen med en del andre mennesker og sang den kjente strofe i en av våre julesanger som lyder «men Jesus akk hvor går det til at dog så få betenke vil, den store, store kjærlighet, som drog deg til vår jammer ned», gikk det opp for meg og ble levende dette spørsmål: Hvordan kan dette ha seg - «at så få betenke vil - denne store - store kjærlighet», som brakte Jesus fra himmel til jord for å hjelpe oss?

Jeg ble heit og varm, følte meg beklemt - kunne ikke delta i sangen ved tanken på dette. Alt ble like- som så lys levende for meg - hvordan vi mennesker var. Jeg måtte slå mine øyne ned i skam og erkjenne sannheten i denne strofe «at så få betenke vil» denne grenseløse kjærlighet, dette verdenshistoriens største under - ja, for alle tiders største prestasjon - Jesu lidelse og død for menneskene. Hans fullbrakte verk som er tilgjengelig og åpent for oss alle.

I Johannes evangelium 3, - 16 leser vi «For så har Gud elsket verden at han gav sin sønn, den enbårne for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv». Dette vers fra evangeliet blir ofte betegnet som «den lille bibel». Det vil med andre ord si at her har vi nøkkelen til alt. Forklaringen finner du her. Julens budskap ligger gjemt i dette. Gud gav sin enbårne sønn av kjærlighet til oss. Gjenopprettet forbindelsen mellom en syndig og forlatt menneskeslekt og himlen. Julen bærer budskapet om «Guds usigelige gave» til oss. Gjenopprettet forbindelsen mellom en syndig og forlatt menneskeslekt og himlen. Julen bærer budskapet om «Guds usigelige gave» til oss. Storheten i den kan måles gjennom avstanden mellom herlighetsens trone og Betlehems krybbe. La oss nå som idrettsfolk, mer eller mindre aktive - stanse et øyeblikk og tenke oss om. Hvor ofte diskuterer vi ikke idrettsprestasjoner, å hvor nøye vi er - det er som oftest tiendedels sekunder. Øynene står på stilker i spenning over hvem som vinner løpet. Vi beundrer, tiljubler og hylder våre idretts-stjerner. Ja, hvor sluker vi ikke sportsaviser og referater fra stevner o.l. Jo, vi er kommet langt i å forgude den eller den idrettsmann for hans innsats. Vi taler også høytstemt om ære for land og folk. Dette er vi sikkert enige om. Det er også forståelig. Menneskenaturen må ha noe å samle seg om. Bak en idrettsprestasjon vet vi at det ligger en stor sum av offer og forsakelse, med systematisk trening og et regelrett og sunt liv.

Men kan vi allikevel ikke være enige om at alt hva vi mennesker sysler med - blekner - når vi ser til Ham som er julens sanne innhold. Og hva kan det komme av at vi har så ondt for å beundre, takke og ære Ham som var den uskyldige og hellige som ofret seg for oss. Du kjenner dysten som Kristus tok med djevelen før han vant prisen for oss alle. Du kjenner tornekronen, slagene, hudflettingen og korset. Jesu lidelseshistorie kjenner du sikkert. Han måtte selv bære sitt kors, står det. Du husker sikkert også hva han sa under de veldigste smerter og lidelser: «Fader forlat dem, ti de vet ikke hva de gjør».

Har du for alvor tenkt over denne prestasjon. Skulle ikke dette være en innsats å beundre? Er du kanskje blant dem som tramper på hans offer, da vanærer du det høyeste av alt. En julehøytid i sus og dus har intet med julens budskap å gjøre. Det er vanhelligelse og bespottelse av «den store, store kjærlighet».

La oss derfor i år være såpass mandige og modige at vi feirer julen på den rette måte. At vi glemmer oss selv og alle skrøpelige mennesker og tar frem laurbærkransen og henger den på ham som er alle tiders største helt, Jesus Kristus. Fredsfyrsten, som seiret over synd og død. Da blir det jul i hjerte og sinn. Og så sier vi med en virkelig sunn sjel i et sunt legeme: Nå vil vi for alvor betenke «den store, store Kjærlighet, som drog deg til vår jammer ned». Da begynner også takken og lovsangen. Først da har julen og dens herlige budskap virkelig betydning for oss. Da skal vi også få erfare gleden og sannheten i at det kan bli fred og fryd på jord - når Jesusbarnet iblandt oss bor».

En riktig god jul ønskes Dere alle.

Per Pedersen

SANDVIKS- GUTTEN

Utgiver
Sandvikens
Bataljons Råd

Forretningsfører
Roald Jønsson (ansv.)
Sandviksveien 19
Tlf. 25 89 38 — arb. 29 49 40

I redaksjonen
Dag Nilsen
Naustvegen 2
5088 Mjøikeråen
tlf. 18 46 60

Terje Thomassen
Sandviksveien 40b
Tlf. 25 64 86

Trond Ingebrigtsen
Kirkegaten 49
Tlf. 25 80 78

Dag R. Abrahamsen
Trollbakken 10
tlf. 25 91 16

Fotograf
Karl Kristian Marthinussen
Vinkelsmuget 2
tlf. 25 78 82

Sandvikens Bataljons sjef
Knut Arve Johannessen
Amalie Skrams vei 6a

Free lance medarbeider
Per Jordan
Rollandslien 114

Bladets adresse
Grensegrenden 1
5000 Bergen

Trykket i offset hos
A/S Fotosentrum,
5265 Ytre Arna

Bladets bankgirokonto
Bergen Bank
5211.20.14004

Redaksjonelt

Så har vi altså klart det vi satte som mål — nemlig 4 nummer i året. Vi er alle i redaksjonen ny på området, men vi har nok opparbeidet en viss erfaring. Vi har fått stor respons fra såvel annonsører som abonnenter. Når det gjelder innlegg kan vi nok ikke si at vi har hatt problemer med plass. Dette kommer vel etter hvert og som dere ser har vi mange innlegg i dette julenummeret. Så la dette være «puffet» og sett i gang å skriv.

Når det gjelder aktiviteter på andre områder, må vi nevne våre kvelder i «Huset» hver tirsdag og torsdag for bataljonen. Etter at bataljonen gikk til innkjøp av nye spill kan vi si at det er noe for enhver smak.

Sandviksguttene Forening har også sine kvelder og alle medlemmer har fått brev om hvilke kvelder det er åpent. De som ikke har benyttet seg av tilbudet har nok gått glipp av mye moro. Men fortvil ikke, dette vil fortsette gjennom hele året, så har du en anledning så ta en tur innom «Huset».

Til slutt vil jeg si at når julen er over oss og formye av det gode blir inntatt — så fortvil ikke. Ta en tur til Sandvikshytten. Jeg tror vi alle har godt av det. Med dette vil jeg fra redaksjonens side ønske alle en god jul og et riktig godt nytt år.

R. J.

ALT PÅ ETT GULV OG ALT TIL LAVESTE PRIS

Vi kan tilby et stort utvalg i

**Brød - Kjøtt - Kolonial - Melk - Delikatesser - Frukt
Tobakk - Sjokolade - Øl og mineralvann etc.**

Selvbetjening. **TELEFON 25 90 80** Varer sendes.

FOKUS I HELLEVEIEN
Kolstad's LAVPRIS

Bankhuset - Helleveien

**B BERGEN
BANK**

AUTORISERT INSTALLATØR
ALT I ELEKTRISK UTSTYR

Inng. Hans Pedersen
5084 Tertnes — Telefon 18 21 04 - 18 27 83

Martha Eldholm

Sandviksveien 49 b

Melk — Brød — Frukt — Grønnsaker

Blomster HJØRNET

Innehaver Fru Anne K. Rolland
Aad Gjellesgt. 25 - 5000 Bergen - Tlf. 25 5180

*Jeg kjører med blomster
hver dag i byen og distriktet.*

PYROX,

for varmluft
og ventilasjon

FOSS bad
baderomsmøbler

*Et bad
å bli
glad i !*

Føres av VVS-forhandlere

Agent:

Ingebrigtsen VVS-Agenturer
Chr. Michelsensgt. 8
Tlf. 05 - 21 03 61

A.S RADEK

Sandvikstorget — Telefon 25 97 00

Sandvikens Damefrisørsalong

Nye Sandviksvei 73
Telefon 21 72 78

*Alt i Assuranse
også livsforsikring*

PER PEDERSEN ASSURANSEFORRETNING
Markevei 3, Telefon 21 53 79 — Privat 25 71 00

A.s Stoltz, Røthing & Co.

Vetrlidsalm. 4 — Tlf. 21 01 90
Fabrikk: 26 07 06 — 26 07 07

FERDIGBETONG

Våre beste gutter

Tekst: Trond Ingebrigtsen

Foto: Karl K. Marthinussen

Arne Lynngård er 13 år. En fremragende buekorpsgutt som siden han begynte i 1977 er blitt utnevnt til «beste nybegynner 1977» og «beste soldat 1978». Han er også en tilhenger av huset og mener at det er et bra tiltak for korpset i løpet av vinteren. Om noen måneder begynner sesongen igjen og for å verve nye soldater syntes han at orienteringsmøtene på skolene hvor vi bl.a. viser film, ville være et bra «lokkemiddel» fordi han mener at det er bedre at buekorpsset går til guttene enn at guttene går til korpset. Ikke sånn å forstå at han har noe imot at guttene går til korpset, men at vi får flere gutter med når korpset har disse møtene på forskjellige steder. Han nevner også at kameratskapet i korpset er meget bra. Han mener at det er bra at guttene ikke er delt i kameratgrupper, men at alle er like gode venner. Det er en ting han syntes mangler og det er et skjerf. Går vi tilbake i tiden så har det eksistert slike skjerf innen Sandvikens Bataljons rekke, men er nå altså falt vekk.

Arne er også en aktiv idrettsgutt som spiller fotball i Eidsvåg I.L. I fotball er det som i mange andre idrettsgrener delt spillere inn i aldersgrupper. Arne er forøvrig småguttesspiller. Tidligere har han vært med på å vinne Åsane-cupen, og var dermed med på å skaffe hans lag, Eidsvåg, en bronse statue, mens hver spiller fikk et fat. Han legger også til at han forøvrig er en ivrig Leeds-fan.

Aslak Johnstad er 13 år. En ambisjonsrik slager med stor fremtid. Han ble forøvrig utnevnt til «den mest fremgangsrike slager 1978». Han forteller oss at han begynte i korpset etter at de fleste av hans kamerater begynte. Han syntes at det er bra at vi har de to kveldene i huset for soldatene, for da har de lettere for å holde seg i korpset, spesielt med de gode tilbudene vi har gitt dem. Men understreker at

det kanskje kunne ha vært litt mer snacks o.l. Det morsomste for han denne sesongen var landturen og å bli utnevnt til «den mest fremgangsrike slager».

Forøvrig liker han at bataljonen går lange turer så han kan slå meget. Hans største mål er å kunne bli tambur, noe som sikkert er målet til alle slagere. Når det gjelder sideoffiserene er han av den mening at de skal ha god disiplin over peletongen, men allikevel kunne være kjekke med soldatene.

Han foreslår for oss at for neste sesong må vi henge opp plakater, fortsette med vervemøtene og få soldatene til å få med seg kameratene. Angående korpset syntes han at det kanskje kunne vært både røde og hvite striper i buksen.

Nesten alle gutter har sin spesielle hobby og for Aslak er det bordtennis. Av andre ting har han tidligere spilt på Eidsvåg I.L., fotballgruppen, men bare tapte så der sluttet han. Hans favorittlag i England er Arsenal.

Neste vi presenterer er Bjarthe Ramsøy og han er også 13 år gammel. Etter at fjorårets sjef hadde et vervemøte på Eidsvåg skole hadde mange av hans kamerater begynt i korpset. De fortalte Bjarthe hvor gøy de hadde det så han fikk lyst til å begynne.

forts. side 10

Sandviken Branns

I den senere tid har det floreret med buekorpsjubileumer, men det er ikke bare buekorps som jubilerer. Vår kjære brannstasjon hadde i september rundt 75 år. Sandvikens Bataljon har alltid hatt godt samarbeid med brannstasjonen og da spesielt med hjelp til flagring av bydelen. Det heter i Sandviken at det kun er to ganger brannstasjonen flagger med alle flagg, det er for 17. mai og når bataljonen har jubileum.

Bydelen Sandviken, det tidligere Sandvigen Landsogn, som inntil 1876/79 tilhørte under Åsane herred har vært i sterk vekst de siste 100 år.

I Magnus Lagerbøters forordning om «Vindfang til de husarme på min eiendom «Store Sandvigen» er det første gang vi møter dette navn på et ennå bevart dokument fra «Storhetstiden». Haakon Haakonsson hadde meget tidlig overdratt denne del av sin formue til sin sønn og medkonge. Tradisjonen vet ellers å berette at bukten under fjellet «Sadlen», som er Sandviksfjelllets gamle navn, i tidlig tid ble kalt Hegraviken, hvorav vi har fått beholde Hegrenes.

Imidlertid er det først i det syttende århundre den virksomhet begynner, som til slutt fører til at Sandvigen Landsogn, i administrativ henseende blir innlemmet i Bergen (1876-79), og dermed i tur og orden til det 75-års jubileum som den moderne brannstasjon i Sandviken i år kan feire.

Når først den påkrevde og utvidede stapelplass for nordlandsfisken, den lange rekke velkjente boder var reist i Sandviken, ble også bedrifter knyttet til fiskerinæringen etablert herute, og mellom de bl. a. mange reperbaner som laget all slags tauverk, snører og liner og nøter, kort sagt alt som tilhørte faget. Likeså kyperne, eller det som er mer alminnelig kjent, bødkerer som fremstillet tønner av stav i alle dimensjoner.

Med det rikt pulserende ervervsliv kommer bosetningen, i de lave en-etasjes hus slik som vi ennå klart og levende ser den dag i dag, selv om den er bra innkapslet av 80-90 årenes forserte og i sin tids formbestemte byggemåte. Vi følger den gamle bebyggelse langs bekke- og elveløp og konstaterer at det var ikke mange skritt fra bolig til vannforsyningen.

Etter mønster av byvedtektene har bydelen sikkert hatt sitt frivillige brannvern. Da så veien rundt Rothaugen er ferdig i 1879 og det blir lettere å føre frem varetransporten skyter boligbyggingen fart. Med den større brannrisiko blir så det gamle sprøytehus på Nesseberget erstattet med et større og mer sentralt plassert sprøytehus på grunnen mellom Fjæren og Bakersmuget. Dette er nå forlengst revet. Inventaret var de velkjente vannpøser som var fremstillet av lær samt vannpumper drevet med håndkraft, og noen vogner som ble trukket av det frivillige brannmannskap.

Sprøytehuset på Nesseberget ble solgt til nedrivning i 1935. På slutten ble det av eieren, Lærer Christian Lahn, nyttet som et slags Tuskulanum, der den skjønnhetshungrige treplanter og gode pedagog røkte sine tobakkspiper og meditererte over livet. Sprøytehuset hadde han byttet med Wesenberg som hadde boder i samme hop som Lahn, og som dermed fikk Lahns strandrett og nøst. Sist tjente det gamle sprøytehuset som arsenal for Sandvikens Bataljon etter at Lahn som en av stifterne for buekorpset hadde overdratt korpset benyttelsen av huset.

Så kommer innlemmelsen av bydelen i Bergen Kommune og som nevnt foran skyter bebyggelsen voldsom fart. Kravene for en brannstasjon i Sandviken er fullmodent.

År 1899 ble det av Magistraten (rådmannsavd.) avgitt innstilling om ekstraordinære utvidelser og forbedringer av Bergen Vannverk og brannvesen, og 10. juni 1902 bevilget bystyret de nødvendig midler til oppførelse av en brannstasjon i Sandviken. Arbeidet ble satt i gang umiddelbart etter bevilgningen, og den 29. september 1903 sto stasjonen i Sandviken klar til å ta imot de tilbeordrede mannskaper. Disse var 1 underbrannmester, 1 maskinist, 3 brannformenn og 12 brannkonstabler. I første omgang ble dessuten stasjonert en tospent slangevogn, en enspent stigevogn og 4 hester på stallen. Til stasjonen ble også benyttet en sjødamsprøyte, hvis tidligere navn var «Bjørn» og som var anskaffet i 1873.

Dens første liggeplass var i hopen ved Sandvikstorget inntil den senere da Ludebryggen var ferdig ble plassert der. Etersom utviklingen stadig går fremover og teknikken fordrer mer mekanisk utstyr, ble bilene tatt i hestekraftens sted og 1918 fikk Sandviken Brannstasjon sin første bil.

4. juni 1936 tok brannmester Thorsen avskjed med den siste hest på stasjonen og dermed var et betydningsfullt avsnitt i brannvesenets historie definitivt slutt.

Angående belegget av den faste mannskapsstyrken ved stasjonen i Sandviken, så har denne øket jevnt fra 1917 og fremover og i 1953 var det stasjonert 33 personer.

I årenes løp har stasjonens bygninger blitt adskilleg modernisert. Vognremissen er ombygget til garasje. Hestestallen ominnredet til snekker- og maskinverksted. Høyloftet er blitt innredet til mannskapsinternat. For øvrig er alle mannskapsrom samt sal og kjøkken modernisert.

Til mannskapets arbeidsområde hører også daglig ettersyn av vannverkets damanlegg i Skredderdalen.

Dette var det rent historiske og for å få vite mer om dagens virke og gjøremål på Sandviken Brannstasjon avla vi varabrannsjef Gjessing et besøk.

stasjon 75 år

Har dere fremdelse sjødamsprøyten «Bjørn»?

Nei, den er nok skiftet ut og det skjedde i 1956. Historien bak dette er at båten var bygget i England i 1943 og var bygget for å redde flygere som falt ned i kanalen. Så med dette formål var det en hurtig gående båt med 3 motorer og ingen innredning. Bergen Kommune kjøpte båten etter krigen for den påtenkte flyplass på Herdla — båten kom, men ingen flyplass. Sjødamsprøyten «Bjørn» var nå blitt temmelig gammel, så brannvesenet fikk nå overlevert dette skroget og ble ombygget nede på Tysnes og heter nå Sjøsprøyte I. Vår nye sjøsprøyte er spesialbygget for brannslukking og er fra 1976.

Hvor mange mannskaper er det på stasjonen i Sandviken?

Det er jo skjedd en kraftig reduksjon i mannskapsstyrken — etter vårt skjønn ganske alvorlig.

For det første er sjøsprøytemannskapet tatt vekk fra Sandviken. Tidligere hadde man et mannskap på Sandviken og et på hovedstasjonen. I ca. 1966 tok de vekk sjøsprøytemannskapet i Sandviken slik at det i dag bare er et mannskap for våre to sprøyter. De har en bil og kjører til den sprøyten som kommer hurtigst frem til brannstedet. Slik at hvis det er en brann i Sandviken kommer mannskapet fra hovedstasjonen. Sist disse sprøytene var i bruk var under brannen på Laksevåg i J. Mowinchels bodar.

Videre har det vært en reduksjon på stige bilen for i 1964 da jeg begynte var det 4 mann, nå er det 2 mann. Det har skjedd en tilsvarende reduksjon på mannskapsvognen hvor det før var 5 mann, nå redusert til 3. På ambulansen er det 2 mann slik at det nå er 7 mann som er utrykningsmannskap på stasjonen i Sandviken.

Denne reduksjon er felles for alle våre stasjoner og er i en viss grad kompensert med mer moderne materiell, men ikke i den grad at det oppveier reduksjonen i mannskapsstyrken etter mitt skjønn.

Er det skjedd noen forandring på stasjonen?

Ja, det er innlagt en varslings-sentral for 14 omengskommuner, og i den anledning er det blitt kraftig modernisert innvendig. På grunn av dette er det nå kommet inn en ny mann slik at det nå er 8 mann og denne mannen forlater aldrig stasjonen. Så nå er stasjonen i Sandviken alltid bemannet, selv etter en brannutrykning.

Før hadde man ettersyn av damanlegget i Skredderdalen, har de det fremdeles?

Ja, det har vi og vi har også kontroll av alle brannventiler som blir kontrollert hver høst. Når det gjelder brannmeldere så blir disse kontrollert hver uke.

Hva er utrykningsdistriktet til Sandviken?

Det går inn til Zachariasbryggen og opp Vetrulidsalm. og Skansen, videre til fjells. Den andre grensen er mot den gamle Åsane kommune. Dette er selve utrykningsdistriktet for Sandviken, men vi nøyer

Tekst:
Roald Jønsson

Foto:
Karl K. Marthinussen

Varabrannsjef Gjessing

oss ikke med det. Har vi en stor brann i hovedstasjons distrikt kommer Sandviken med hele styrken øyeblikkelig. Det samme gjelder ved enhver brann i gamle Åsane og da kjører Sandviken ut med mannskapsvognen, men ved stor brann kommer hele styrken. Er det stor brann i Ytre Arna skal også mannskapsvognen fra Sandviken rykke ut. Er det stor brann i Sandviken rykker alltid hovedstasjonen ut med 1 tankvogn, 2 mannskapsvogner og 1 snorkelbil.

Hvilke materiell har de i Sandviken?

Stigevognen er den eldste av stigevognene våre, men det betyr ikke på noen måte at den er dårlig. Den er fra 1964 og er en Magirus med en 25 meter stige som uten vanskeligheter når til 8. etasje.

Man kan gjerne spørre seg om 8. etasje er nok og det er det. Fordi all bebyggelse som er høyere enn 8. etasje er helt moderne bygget og i slike bygninger er det alltid 2 uavhengig rømmingsveier, og at bygningene er bygget på en temmelig brannsikker måte.

Det høres kanskje gammel ut med 1964, men den er helt i tipp topp og vi regner med at en stige bil varer i 20 år. Disse bilene kjøres jo lite med og stelles meget godt.

Når det gjelder mannskapsvognen er det også den eldste, men den skal skiftes ut med en helt ny i løpet av året. Den de har er en 1964 bensindrevet Dogde og har en amerikansk frontpumpe av typen Parton. Videre en vanntank og en stige på 14 meter som da kan rekke til 4. etasje. Den nye bilen som kommer til årskiftet er en Mercedes dieselvogn.

Videre har vi en Mercedes ambulanse som er fra 1976. En ny ambulanse idag koster en kvart million kroner og er et eneste rullende hospital. Vi har i alt 9 stykker av denne ambulansen og de står til første utrykning i 5 år og har da gått over 100.000 km.

Branningeniør Conradi som bor på stasjonen, har sin kommandovogn som er en Volvo 1976 modell med automatgir. Når han har vakt har han sin kommandovognsjåfør med seg.

Vi har også en stasjonsvogn som er en Volvo herregårdsvogn, og den brukes til vanlige oppdrag som kontroll av f. eks. brannmeldere.

Ved utrykning til lengre avstander har de også en tilhengerpumpe på grunn av dårlig vannledningsnett f.eks. enkelte steder i Åsane.

Forts. s. 12.

SANDVIKSFOLK vær/med og støtt de averterende forretninger og bedrifter!

sentralt i
by og bygd

VESTLANDSBANKEN

Wallendahl
har mer enn du tror

EL-FIX a/s

Birkevn. 1, 5030 LANDÅS. TLF.: 29 13 80
29 66 15

Serviceverksted for vaskemaskiner, kjøll og
frys.

Stort delelager:

Vaskemaskiner - Kjøleskap - Frysebokser

I min forretning får du alt

BUEKORPSUTSTYR —

Dresser, frakker, benklær, luer og bånd.

M. Herland & Co.

Telefon 23 22 90 — Strandgaten 76

HAUKEDALS

Transport & spedisjonsforretning

Bredgården 1

Telefon 21 76 87

SANDVIKSFOLK

BESØKER

Sandvikens Herrefrisørsalong

Nye Sandviksvei 73 — Telefon 21 16 87

ais Regulator

MEK. VERKSTED

SKIPS- OG INDUSTRIREPARASJONER

KRISTIANSHOLM

Postboks 1625 Sandviken, 5001 BERGEN

A.S OLJEFYRING

INDUSTRI- OG VILLAVARME

SANDVIKSVEIEN 30

SENTRALVARME
VARMLUFTSANLEGG
INDUSTRIBRENNERE
KAMINER
OLJETANKER
AUTOMAT ANL.

Vi sender i hele Bygen og distriktet

Brudebuketter, Bårebuketter, Kranser
Potteplanter - Blomsteroppsatser.

Vi står til Deres tjeneste for enhver anledning

Hilsen

Sandvikstorvets Blomster

Sandv.torvgt. 11. Tlf. 25 99 90

ARNA BIL & KARROSSERI

ALT I MEKANISK, BILELEKTRISK & KARROSSERI

Gaupås Ytre Arna

Telefon 24 08 90

Buekorpsmuseet

MURHVELVINGEN

Gratis adgang!

Korpsutstilling for Fjellets Bataljon
fra 11. november.

STOLTZEKLEIVEN

Det er med en underlig følelse man plutselig finner seg selv som en av de eldste på laget og får inntrykk av at man har noe å fortelle de unge idag fra ens egen ungdom, fra den bydelen man er vokset opp - i dette tilfellet Sandviken.

Vi lå faktisk helt parallelt med de unge idag, nemlig som korpsgutter blant gamlekarene, og det var svært givende å utvikle seg i et slikt miljø. Det skapte tradisjon og jeg må si, vi var svært heldige i så måte. Vi gjennomlevde for det første en brytnings-tid for korpset, og vi fikk anledning til å se og hilse på stifterne, Andreas og Julius Olsen, før de gikk bort. Det var megeterverdige og severdige personer, med stokk, flosshatt og formiddagsantrekk, kjole og stripete benklær. Deres kjøretoning var landauer eller ekvipasje. Det ga oss inspirasjon, og ikke lite romantikk.

Vi var også heldige med de andre gamlekarene, som tok seg av det løpende arbeid. Det var nemlig en enestående demokratisk gruppe bestående av kjøpmann, embetsmenn, håndverkere og arbeidsklassens menn, og det var utrolig hvor godt de arbeidet sammen. Lift røft var det kanskje av og til, men det gikk bra. Men det bør nevnes at i sosial og økonomisk henseende, var ikke stillingen så bra.

Her var stor arbeidsledighet og tildels fattigdom.

Men vi gjorde andre ting enn å gå i korpset. Jønsson spurte om jeg kunne fortelle noe i Sandviksgutten fra fjellet. Foranledningen var at en mann herfra byen var svært imponert og begeistret for anlegget i Stoltzekleiven, og spurte i Bergens Tidende om noen kunne fortelle ham hvem som laget den, hvor steinen kom fra osv. Jeg svarte på det utfra min egen erindring, og kan gjerne her flette inn en del andre ting av interesse.

For å si det kort, så er anlegget i Stoltzekleiven et resultat av de kummerlige tider som hersket i slutten av 20. årene og i begynnelsen av 30-åra, for å si det på godt Dagbladmål. Arbeidet ble satt ut som «nødsarbeid», et arbeid som var et alternativ til «forsorgen». Idag heter det arbeidsledighetstrygd, folk på den tiden kalte det almisse. Fremfor almisse ville enkelte mennesker heller arbeide, og slik også i dette tilfellet, selv om fortjenesten var minimal og på sultegrensen. Kommunen kunne ikke sette sine egne folk på det, de var for dyre, og hvor lå fornuften i å legge en trappesti i loddrette fjellveggen? På den annen side ville ikke et slikt arbeid ta jobben fra den faste kommunale stab, og det egnet seg derfor godt til «nødsarbeid». Her fikk man masse frisk luft, beskjeftigelse og en liten godtgjørelse som hverken var til å leve eller dø av.

Rektor Stoltz, som var en av de bærende krefter i arbeidet og interessen for Sandviken, og i tillegg var en aktiv fjellmann, så attraksjonen i arbeidet og tilskyndet kommunen å sette i gang. Så finn han da

også sitt navn knyttet til anlegget, noe han ærlig fortjente.

Imidlertid var det i Stoltzekleiven en sti fra tidligere, og den gikk stort sett der hvor trappen går opp nå, med noen avvikelser i bratten. Den stien var hyppig brukt av oss gutter, og vi kalte oppgangen «Ræveskaret», hva det nå skulle bety. Når vi skulle hurtig til fjells, eller var sen til middag og 30 øres kinoene om søndagene, brukte vi gjerne denne veien. Opp var det tungt, vi brukte både grener og fremspring i fjellet for å komme frem, men ned gikk det radig, men vi skulle helst ikke falle. Det kunne være farlig. Men mange artige situasjoner oppsto når 5-6 gutter raste nedover, men det gikk for det meste godt. Vi skulle også passe oss for løse steinerkom de på «trull», kunne det utløse ras. Stein i Stoltzekleiven er forresten farlig den dag i dag, og ikke minst skyldes dette at den benyttes under 7-fjellsturen.

Jeg går ofte i Stoltzekleiven og jeg er litt betenkt over de mange trinn med løse, vippende steiner. Det kunne være farlig å gå «tryne» i den gamle stien, men livsfarlig hvis det skulle hende i den siste bratten idag, med de nesten loddrette smale trinn og eventuelle løse steiner. Bergen Kommune har vel ansvaret her, og det kunne være en oppgave for korpset eller Sandviksguttenes Forening å henstille til kommunen å foreta en befaring av anlegget for å forhindre alvorlige ulykker.

Sanviksfjellet er imidlertid mere enn Stoltzekleiven. På Sandviksfjellet lærte vi å gå på ski, etter å ha mestret Kristianiasvingen på Johannesmarken. Da brukte vi ski med bare tårem. Senere bruktes mye vidjebindinger. Vi hadde ikke råd til noe annet, og slalom lærte vi aldri. Vi red på stavene, men bevares hvor vi red. Ned Munkebotten gikk det så skiflisene og gnistene føk, der var jo så mye stein.

Men dete forlanger mere spalteplass, så vi får komme tilbake i et annet nummer med minner fra Sandviken og tilliggende områder. Det er et vidt felt og et sjarmerende emne.

E. P.

Takk til sjefen

Det var under valget for sesongen 1978 det ble bestemt at Knut Johannesen skulle være Sandvikens Bataljons sjef.

Knut Johannesen begynte i 1969. Og etter noen år ble han beste soldat i 1972. Siden fulgte det slag i slag, og året etter ble han adjunkt, siden 4. løytnant, 2. kamp sjef. I 1976 ble han kompanisjef, og han var også 1. kamp i 1977. Så kom 1978 og han ble valgt til sjef. Jeg vil takke Knut Johannesen for sesong 1978, og jeg vil håpe at vi får se ham på Sandvikstorget når bataljonen stiller på linje igjen, og at Knut vil fortsatt gjøre det han kan for Sandviken Bataljon.

Hilsen
adjutant Per Flygvansvær

Sandviksguttenes Forenings styre

Sittende fra venstre: Dag Nilsen - sekretær, Arne Fosse - formann, Roald Jønsson - kasserer.

Annen rekke fra venstre: Alf Hansen - suppleant, Karl Pedersen - suppleant, Gunnar Forthun - styremedlem, Rolf Rasmussen - styremedlem.

fra side 9

selv. Dette har nok hverken han eller korpset angret på for han ble nemlig utnevnt til årets «beste nybegynner».

Av det han fikk oppleve syntes han at landturen til Hønefoss var det morsomste med høydepunktet på Sandvikstorget da han fikk utlevert pokalen. Han har allerede satt seg et mål innen korpset og det er å bli sjef.

Når det gjelder sideoffiserene mener han at offiserene ikke skal være sint og sur, men ha god disiplin og samtidig være en god kamerat med alle i peletongen.

Tiltaket med å ha åpent hus to kvelder i uken syntes han er en virkelig fin ting. Her kan guttene komme og gå når de vil, og derfor syntes han det er et fint tiltak i disse mørke høstkveldene. Bjarthe som er en ivrig buekorpsgutt kombinerer dette med andre interesser, nemlig fotball og gitar. Når det gjelder fotball er også Bjarthe med på småguttene i Eidsvåg I.L.

England som er fotballens «Mekka» har sine ivrige tilhengere også blandt norske gutter og Bjarthe er ingen unntak, og hans favorittlag er Liverpool. I vårt eget land holder han en knapp på Brann.

SANDVIKSFOLK vær med og støtt de averterende forretninger og bedrifter!

SALVATOR

NORSK BJERGNINGSKOMPAGNI A/S

SERVICE AROUND THE CLOCK

HEAD OFFICE:
KOMEDIENBAKKEN 9
P. O. BOX 700
5001 BERGEN, NORWAY
TELEPHONE (05) 21 36 70
TELEX 42 410 SALVT N
CABLE -SALVATOR-

BRANCH OFFICE:
SKOVVEIEN 2
OSLO 2, NORWAY
TELEPHONE (02) 55 01 14
CABLE -SALVATOR-

Industri-, hus- og
skipsinstallasjoner

HETLAND OG STEINSBU A/S

Elektroinstallatør

Telefon 25 90 84 — 25 63 75

Søre Almenning 2 (ved Sandvikstorget) - Bergen

NORSKE STRØMPER I TOPPKLASSE

Safa

SAMNANGER FABRIKKER A/S

LYDPOTTE-SERVICE

Vårt rasjonelle opplegg gir Dem gunstigste pris
Montering utskiftning. - Kan foretas mens De
venter. Vennligst konferer med oss pr. telefon
for timeavtale.

O. INGEBRIGTSEN & SØNN

Elsero — Telefon 25 66 74

Björkås

MUSIKK

Kong Oscarsgt. 25 — Tlf. 31 15 35

g/s Prefa

Sandviksboder 15—17
Telefon 25 75 69
5000 Bergen

VENTILASJON — TAKRENNER
BLIKKENSLAGERMATTIELL

FORSIKRINGSAKTIESELSKAPET LIVSFORSIKRINGSSKAPET
VESTA HYGEA

G. Thorsen Transport & Spedisjon A/s

TRANSPORT - SPEDISJON - FORTOLLING

Möllendalsveien 19

TELEFON 29 26 07 - 29 26 08 - 29 38 52 - PRIVAT 16 38 44

Wallendahl & Sønn A/S
Strandgt. 17

5000 BERGEN

Adr.: Grensegrenden, 5000 Bergen

Fra s. 7

Hva vil varabranssjefen at en soldat skal gjøre om han oppdager en brann?

Hvis en brann er liten, så liten at han er sikker på å slukke den, så gjør det. Er man i tvil skal man være forsiktig for slike branner sprer seg fort.

Det aller første han må gjøre er å varsle de i huset og forsøke å få alle ut, og så ringe til brannvesenet som han da må vite er 001. De som bor i Sandviken er så heldig at der er brannmeldere, dette er det jo ikke alle steder i byen. Vi har derfor i den eldre delen i Sandviken slått opp i alle bygninger en plakat med henvisning til nærmeste brannmelder. Den må han kunne utenat. Når det gjelder brannmeldere er det lite misbruk i Sandviken noe vi er meget glade for. Han må forsøke å lukke alle vinduer og dører, og hvis han ikke kommer ut av bygningen må han forsøke å komme bort til et vindu som vender ut mot gaten. Når vi kommer frem er vi takknemlig for hjelp ved at en står ved brannmelderen og rettleider oss til brannstedet. Vi er også interessert i å vite om alle er kommet seg ut av bygningen. Hvis ikke blir slokningen lagt opp på en helt annen måte.

Hvordan blir man er brannmann?

Man må først ha en håndverker utdannelse eller yrkessjåfør, f. eks. enten snekker, smed, maler, bilmekanikker, elektriker o.s.v. Så må man ha en god fysikk. Når han så søker må han først tjenestegjøre som sommervikar. Her har han da en anledning til å se om han liker tjenesten og når han da blir fast ansatt blir han først sykekjører og siden som brannkonstabel. Befalet må ha en sivilingeniør utdannelse.

Hvordan ser varabranssjefen på buekorpsene?

Bergen ville ikke være Bergen uten buekorpsene. Jeg er ellers meget opptatt av ungdomsarbeid da gjennom Norsk speiderguttforening og Røde Kors. Jeg ser det som meget viktig at man kan tilby ungdommen et fellesskap og interesse som fenger. Når de da vokser til også har en forening de kan møtes i og ikke glemme at de en gang var gutter. Hvis en gutt har en slik interesse viser det at det er mer tiltak i han en de som ikke har tiltak til noen ting. Slike gutter har men få problemer med. Jeg kan videre nevne at i de strøk der er buekorps har vi ingen misbruk på brannmeldere og jeg tror ikke det er noen tilfældigheter.

Vi takker varabranssjef Gjessing for intervjuet og gratulerer Sandviken Brannstasjon med 75 års jubileumet.

LESERBREV

Herr redaktør:

No nærmer det seg jul igjen og med det hjelp til trengende og det er en god ting. Imidlertid er det slik at her ute i Bergens fagreste bydel, Sandviken, er det stadig trengende, ikke bare til jul, men praktisk talt hele året. det gjelder kort og godt en P.var, aller helst flere i vårt kjære Sandviken. At det er nødvendig, spesielt etter nyutvidelsen, er klart. Tenk bare å måtte løpe fra ytterste Helleveien i trengt posisjon til nærmeste offentlige P.var, Rundetårnet, og dertil trafikkork.

I mine guttedager var der i alle fall 2, en ved Sandvikstorget og en ved søre enden av Fellehagen. De va enkle og greie, passet både for voksne og barn - for de sistnevnte som lekeplass - det hendte sogar at vi kunne være heldig og finne en tomflaske som vi kunne selge og få oss litt snop. Det var det ellers svært smått med i all fall før vi ble løpergutter.

Som vi støtt leser i avisene, så er kommunen helt på «bommen». Vi her ute er meget beskjedne mennesker - det er nokke alle vet. -Hvis kommunen tok modell av den gamle P.varen som støtter seg til gamle Rådhuset, den er fullt brukbar om den er gammel og masse vann har rendt fra den og ut i Vågen siden den såg dagens lys, så skulle det kunne gjøres rimelig. Det behøver ikke koste så mange tusen som de folkevalgte kanskje tror. Her er en idé: På et passende kom.sted kunne der sveises sammen jernplater, med endel luftehull i, ikke for små som på de gamle, for de hadde mani for å gro igjen, når de dann og vann ble malt, men heller ikke for store slik at man får hodet igjennom. Dører finns ikke i de gamle modeller, slik at utukt og andre skumle ting fort ville avsløres. Disse små men viktige hus kunne taes med en kranbil og settes på plass, og når det gjelder avløp så kunne det lettvindt ordnes med et en-toms rør ført ned i fjæren.

Der er imidlertid et ganske ømtålig problem - idet Sandviksfolk naturlig nok består av begge kjønn, og med den økende likestilling kan problemet ikke bare ties ihjel. Hvis kvinnene forlanger likestilling her, kan det bli vanskelig, der er tross alt biologisk endel ulikheter. Med kom.økonomi i tankene kunne man kanskje prøve med en dag for kvinner og en dag for menn - og da med et godt synlig skilt utvendig, på P.varen tydelig avmerket dagene for begge kjønn, slik som skikken var i sjøbadene i min barndom.

Men her får imidlertid undertegnede visse betenkeligheter etter et mareritt forleden natt: Jeg så en mann kom stormende frem med minst 100-kilometers fart og vill i blikket, uten å se på skiltet stormet inn, hvor en dame eller kanskje flere var ivrig opptatt med sitt. O gru, o gremmelse, ett hyl flerrer stillheten med en kraft som kunne vekke døde og en vill kamp for å få den trengende mann ut igjen. I et sånt tilfelle kan jo alt skje og min fantasi nekter å gå lenger og badet i ångstens sved, er undertegnede kommet til at Sandviksguttene Forenings styre bør ta saken opp til seriøs drøftelse.

Ærbødigst

K.G.